

[Wilthjelm]

man trods alt ikke kan acceptere, at der bliver 400.000 arbejdsløse, men må gøre et eller andet, og fordi den lave vækst jo bl. a. er udtryk for, at de private investeringer svigter, at de private ikke engang ønsker at foretage de investeringer, som man afsætter plads til inden for de rammer, man her opererer med. Det siger finansministeren altså på sp. 10054:

»Højvækstalternativet medfører – modsat det som siges i mange kommentarer til rapporten – . . .«

Og jeg kan her indføje, at det lige nævnte nu altså også siges af hr. Erling Olsen – Redegørelsen fortsætter:

». . . den laveste investeringsramme . . .«
Naturligvis.

Vi accepterer ikke sådanne præmisser om en massearbejdsløshed. Vi accepterer ikke, at man opererer med og godtager et samfund, hvor man siger: det er en økonomisk nødvendighed, at man fratager 200.000 mennesker – også på lang sigt – muligheden for at producere noget og for at komme i fornuftigt arbejde. Men vi er godt klar over, at det er en del af systemets præmisser. Vi synes, det er afslørende, at socialdemokratiet, som siger, at dette er deres system – det plejer hr. Erling Olsen netop at sige – faktisk drager den konklusion, at sådan er det og det kan ikke være anderledes: at dette bare at holde de 200.000 er et udtryk for, hvor højt man prioriterer beskæftigelsen.

Vi accepterer heller ikke den relative nedgang i det kollektive forbrug, som denne plan er udtryk for, for når man laver en stigningstakt for det kollektive forbrug, som stort set er udtrykt ved de offentlige investeringer, på kun 2 pct., men sætter 5–6 pct. af til private investeringers stigningstakt, så er det udtryk for en relativ nedgang, oven i købet dobbelt forstærket, fordi serviceydelserne fra sundhedssektoren osv. som bekendt ikke kan følge med i den almindelige produktivtetsudvikling. Vi accepterer ikke denne nedvurdering af det kollektive forbrug til fordel for varekonsumet.

Vi accepterer heller ikke, at man kun skal styre det kollektive forbrug, men overhovedet ikke skal gøre forsøg på at styre de private investeringer. Det er jo det, finansministeren beklager nederst på side 6, men i øvrigt ikke siger noget om at man er villig til at gøre noget ved.

Vi accepterer heller ikke den tese, som regeringen nu har kørt med siden augustforliget for 3 år siden, at vi skal have plads, vi skal have plads til at leve højt på det store opsving – eller som det hedder her: vi skal helst ikke fylde rammen helt, vi skal ikke binde os på hænder og fødder, vi skal være parat til, at der er rum til at kunne leve på det store opsving. Man plejede at forudse det med et halvt års mellemrum, det har økonomiministeren gjort løbende. Det kommer ikke. I dag ved enhver, at der her er tale om massearbejdsløshed i hvert fald 10 år frem i tiden. Alligevel kører finansministeren videre med, at vi skal ikke bindes på hænder og fødder. Der skal være så meget elastik i det her – og det vil faktisk sige, at den offentlige investeringsramme skal holdes lavere, end den ellers kunne være på de samme præmisser – fordi man skal vente på at ride på det her opsving, som stadig væk ikke kommer.

Vi accepterer heller ikke, at noget, som i virkeligheden er væsentlige og samfunds nødvendige privatinvesteringer, i planen defineres som offentlige investeringer. Andre ordførere har været inde på det. Det er sådan noget som de 13–15 mia kr. til isolering. Det er nu engang ikke det offentlige – det kan vi godt beklage – der ejer disse bygninger, der skal isoleres; alligevel definerer man det her som offentlige investeringer, og man bruger rammen på det. Jeg er godt klar over, at det betalingsbalancemæssigt og rammemæssigt osv. ikke gør den store forskel, medmindre man, når man erkender, at det er private investeringer, siger, som der også bliver sagt i finansministerens forelæggelse, at man vil styre det, og så vælger at styre det på en sådan måde, at der bliver tale om en forbrugsomlægning. Det er det, VS har gjort sig til talsmand for i de 3 år, der er gået, siden vi første gang fremlagde de første elementer af vores energipolitik. I så fald står det ikke i vejen for de andre ting. I så fald rammer det ikke disse mure, man stiller op for, hvor meget der er plads til. Det er urimeligt fuldstændig at gøre dette store område til pr. definition en offentlig investering.

Vi accepterer heller ikke, at man opgiver på forhånd en beskæftigelsespolitik ved forbrugsomlægning.

Vi accepterer ikke, at man eksporterer krisen og lægger op til handelskrig og internationalt skruibrækkeri med forudsætningen om,